

Medlem, men altsaa er der alligevel gaaet Politik i den, saa at man overhovedet ikke kan komme til Enighed. Naar der er Svamp i Gulvbrædderne, kan det ikke nytte at mene, at det blot er i højre Side, Svampen er. Er der overhovedet Svamp, skal det ogsaa nok brede sig til venstre Side. Det har vist sig i Kommissionen, at man er fuldstændig uenig om Taksterne, der er stemt om dem, og siden den Tid har man — det blev oplyst i Gaar i Landstinget — ikke beskæftiget sig med det Spørgsmaal. Man har overhovedet ikke arbejdet i Kommissionen de sidste Par Maaneder, og forinden den Tid har man kun holdt 50 Møder i et helt Aar. Hvorledes kan det ærede Medlem da have en saadan Tyrketro til, at Kommissionen nu pludselig skulde give sig til at arbejde i fuld Enighed, uden Politik, uden Svamp og alle de andre Fataliteter? Det er mig ubegribeligt. Og der er en anden Ting, der er mig ubegribelig. Det ærede Medlem talte om sin Mistillid til den nuværende Regering. Men han udsætter sig jo netop for at give Regeringen det allerstørste Tillidsvotum. Naar han ikke medvirker til at faa et Resultat ud af Sagen, og Folketing og Landsting ikke blive enige om Loven — det ærede Medlem ved jo ikke, hvor langt Landstinget vil bøje sig —, er det klart, at man derved giver Regeringen det største Tillidsvotum, som jeg kun kan takke for, men som jeg for Resten nødig vil have. Jeg ser helst, at Tingene blive enige indbyrdes og enige med mig om, hvorledes dette Forhold for Fremtiden skal ordnes.

Saa siger det ærede Medlem — og det maa jeg bestemt benægte — at jeg ikke bryder mig om Stemningen her i dette Ting. Det forbavser mig i allerhøjeste Grad, efter at jeg har foreslaaet saa store Bevillinger og er kommen overens med Tinget om dem, og efter at jeg har taget saa meget Hensyn, som jeg har gjort til Folketinget. Jeg har kun sagt, at et Mistillidsvotum, som kun rammer Administrationen paa et Omraade, hvor hverken Folketinget eller Landstinget kan afgøre, hvor det rette ligger, tillægger jeg ikke saa megen Betydning, at jeg skulde tro, det kunde vælte mig. Jeg har det største Ønske om at komme til rette med dette

Ting, ogsaa om dette Forhold. Saa siger det ærede Medlem: Vent blot, saa kommer der nok Raad. Ja, det er meget let at sige. Men det er meget farligt at vedkende sig denne Fremgangsmaade for den, der har Ansvar for et Statsanliggende. Forholdet er i Øjeblikket det, at den 1ste Februar d. A. var det tilsyneladende Overskud for Banerne 1,277,165 Kr., men derfra maa drages Mellemværendet med de udenlandske Baner, der ikke kan ordnes før i Marts, hvorved der svinder godt og vel $\frac{1}{2}$ Million Kr. af dette Overskud. Dertil kommer, at vi have bestilt og ere kontraktmæssig forpligtede til at betale et italiensk Firma for nogle Lokomotiver, som maaske en af de første Dage ville blive afleverede. Der komme vi til at betale omtrent 1 Million Kr. Saa kunne de Herrer se, om der vil blive et Overskud eller ikke. Endelig vil man maaske sige, at i Aar ere Kullene saa dyre. Ja, det er ganske rigtigt, men Driften er bleven billigere med Hensyn til Isforholdene. Vi have haft Aar, hvor Driftsudgiften i Anledning af Sne- og Isforhold paa det nærmeste har været 600,000 Kr. foruden hvad Istransporten har kostet ud over den daglige Dampfærgeforbindelse. Vil man regne med Kulpriserne for i Aar, vil det blive opvejet et andet Aar, hvor der er megen Sne og Istransport. Efter dette ville Statsbanerne, som de staa i Øjeblikket, have et Overskud af 5—600,000 Kr. Det forekommer mig dog at være en temmelig lav Forrentning. Efter at man har diskuteret, om Banerne burde give et Overskud af 2, $2\frac{1}{2}$ eller 3 pCt., er det mærkeligt at sige, at nu bryde vi os overhovedet ikke om nogen Forrentning. Hvad der her fordres som Ydelse af Samfundet, er saa ubetydeligt i Sammenligning med den Stigning, der har været af Indtægterne for alle Statsborgere, navnlig ogsaa af Arbejdspriserne i de 5 Aar, denne Lov har bestaaet, at det svinder ind til et ganske fabelagtigt lille Tal. Ikke en eneste vil kunne sige, at han derved bliver 5 Ø. fattigere, end han var for 5 Aar siden.

Forslaget har netop taget det allerstørste Hensyn til Kommissionen. Det overlades ganske Kommissionen at overveje alle de store og vigtigste Spørgsmaal. Ogsaa selve Takstspørgsmaalet vil kunne